

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 408/2021
15.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела противправно усељење из члана 219. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ – адвоката Бранислава Грујића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 4К 535/18 од 18.02.2019. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 4/20 од 23.01.2020. године и правноснажних решења Основног суда у Смедереву К 535/18 од 14.05.2020. године, Кв бр. 244/20 од 23.09.2020. године и Кв бр. 377/20 од 22.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, окривљеног ББ и окривљене ВВ – адвоката Бранислава Грујића, **УКИДАЈУ СЕ** правноснажна решења Основног суда у Смедереву К 535/18 од 14.05.2020. године, Кв бр. 244/20 од 23.09.2020. године и Кв бр. 377/20 од 22.01.2021. године и предмет враћа Основном суду у Смедереву на поновно одлучивање.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, окривљеног ББ и окривљене ВВ – адвоката Бранислава Грујића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 4К 535/18 од 18.02.2019. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 4/20 од 23.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву 4К 535/18 од 18.02.2019. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим због извршења кривичног дела противправно усељење из члана 219. став 1. КЗ, изречене су им условне осуде и то тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 3 месеца и истовремено одређено да се наведене казне неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. Окривљени су обавезани да суду плате на име паушала износ од по 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а о трошковима које је имала оштећена ГГ суд ће одлучити „накнадним“ решењем. Оштећена ГГ упућена је да имовинскоправни захтев остварује у парници.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 4/20 од 23.01.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ – адвоката Бранислава Грујића и браниоца окривљеног АА – адвоката Радислава Маровића и пресуда Основног суда у Смедереву 4К 535/18 од 18.02.2019. године, потврђена.

Решењем Основног суда у Смедереву К 535/18 од 14.05.2020. године, одлучено је да трошкови кривичног поступка оштећене ГГ падну на терет осуђених АА, ББ и ВВ, те су обавезани да оштећеној ГГ солидарно исплате, на име трошкова кривичног поступка износ од 197.160,00 динара.

Решењем Основног суда у Смедереву Кв бр. 244/20 од 23.09.2020. године, усвојена је жалба браниоца окривљених АА, ББ и ВВ – адвоката Бранислава Грујића и решење Основног суда у Смедереву К 535/18 од 14.05.2020. године преиначно, тако што су окривљени обавезани да оштећеној ГГ на име трошкова кривичног поступка солидарно исплате износ од 155.715,00 динара.

Решењем Основног суда у Смедереву Кв бр. 377/20 од 22.01.2021. године, одбачена је жалба браниоца окривљених АА, ББ и ВВ – адвоката Бранислава Грујића изјављена против решења Основног суда у Смедереву Кв бр. 244/20 од 23.09.2020. године.

Заједнички бранилац окривљених АА, ББ и ВВ – адвокат Бранислав Грујић поднео је два захтева за заштиту законитости и то против:

-правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 4К 535/18 од 18.02.2019. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 4/20 од 23.01.2020. године у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине другостепену пресуду и предмет врати том суду на поновно одлучивање;

-правноснажних решења Основног суда у Смедереву К 535/18 од 14.05.2020. године, Кв бр. 244/20 од 23.09.2020. године и Кв бр. 377/20 од 22.01.2021. године, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 441. став 4. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП (стим што бранилац окривљених у поднетом захтеву наводи да исти подноси против решења Основног суда у Смедереву Кв бр. 377/20 од 22.01.2021. године и Кв бр. 244/20 од 23.09.2020. године, али из образложења произилази да побија и првостепено решење – решење Основног суда у Смедереву К 535/18 од 14.05.2020. године) са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења укине и предмет врати Основном суду у Смедереву, на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених поднет против правноснажних решења о трошковима кривичног поступка је основан, док је захтев за заштиту законитости поднет против правноснажних пресуда недозвољен.

Из списка предмета произлази да су пресудом Основног суда у Смедереву 4К 535/18 од 18.02.2019. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени кривим због извршења кривичног дела противправно усељење из члана 219. став 1. КЗ, да су им изречене условне осуде, да су обавезани да плате суду на име паушала по 6.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да ће суд о трошковима које је имала оштећена ГГ одлучити накнадним решењем. Наведена пресуда постала је правноснажна дана 23.01.2020. године доношењем пресуде Вишег суда у Смедереву Кж1 4/20.

Основни суд у Смедереву је решењем К 535/18 од 14.05.2020. године (предмет поступка по захтеву за заштиту законитости) обавезао окривљене на накнаду трошкова кривичног поступка, обзиром да је одредио да трошкови кривичног поступка оштећене ГГ падају на терет окривљених. Веће из члана 21. ЗКП првостепеног суда је одлучујући о жалби браниоца окривљених, изјављеној против првостепеног решења, жалбу усвојило и првостепено решење преиначило, само у погледу висине трошкова коју су окривљени дужни да солидарно исплате оштећеној. Одлучујући по жалби на другостепено решење, Основни суд у Смедереву је решењем Кв бр. 377/20 од 22.01.2021. године, одбацио жалбу заједничког браниоца окривљених, као недозвољену у складу са одредбом члана 456. став 2. ЗКП.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП, прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе, док је ставом 2. истог члана одређено да ће председник већа или судија појединац, ако недостају подаци о висини трошкова, донети посебно решење када се ти подаци прибаве.

Сходно цитираним законским одредбама, само је одлука о висини трошкова могла бити донета у побијаним решењима, али не и одлука о томе ко сноси трошкове.

У конкретном случају, правноснажном пресудом није одлучено да окривљени АА, ББ и ВВ који су оглашени кривим у поступку Основног суда у Смедереву 4К 535/18 због извршења кривичног дела противправно усељење из члана 219. став 1. КЗ сnose трошкове кривичног поступка.

По налажењу овога суда, у конкретној процесној ситуацији, како правноснажном пресудом није одлучено да окривљени сnose трошкове кривичног поступка, а побијаним решењима није одлучено само о висини трошкова, сагласно ставу 2. члана 262. ЗКП, већ и о томе ко треба да сноси трошкове кривичног поступка, из којих разлога суд није могао посебним решењем да обавезе окривљене да сnose трошкове које је оштећена имала у току поступка, на име награде и накнаде њеног пуномоћника.

Стога се основано у захтеву за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених, указује да је Основни суд у Смедереву доносећи побијана решења о трошковима кривичног поступка и обавезивањем окривљених да исте накнаде, повредио члан 441. став 4. у вези члана 262. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да је побијаним решењима повређен закон на штету окривљених, у смислу члана 441. став 4. ЗКП, то су иста морала бити укинута и

предмет враћен Основном суду у Смедереву, на поновно одлучивање у првостепеном поступку.

У поновном поступку суд ће имати у виду примедбе на које му је указано овом пресудом, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених поднет против правноснажних пресуда је недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости против правноснажних пресуда, бранилац окривљених нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, а које повреде закона су законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости, окривљеном преко браниоца.

Међутим, образлажући наведене повреде закона, бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Наиме, повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац образлаже наводима да се побијане пресуде заснивају на доказима – исправама које не постоје у списима предмета, а што по одредбама ЗКП није дозвољено, а све везано за чињеницу ко је власник укњижених или неукњижених објеката и у које објекте су се окривљени уселили, а да при томе, без списка извршног предмета суд констатује да су предмет вештачења у извршном поступку били сви објекти на предметној парцели са утврђеним површинама.

Поред изнетог, образлажући повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац наводи да због неутврђивања битних чињеница у овој кривичној ствари - ко је власник укњижених и неукњижених објеката и у које објекте су се окривљени уселили, у изреци побијане пресуде недостаје објективни елемент бића кривичног дела – радња извршења као неовлашћена усељење и објекат радње као туђа зграда, те у вези с тим износи своје виђење одлучних чињеница и своје закључке другачије од оних утврђених правноснажним пресудама, на којима заснива свој став да дело за које су окривљени оглашени кривим није кривично дело.

Поред изнетог, бранилац окривљених нумерише и образлаже повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и повреду закона из члана 447. став 2. ЗКП, а које повреде нису законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно повреда одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП донео одлуку као у ставу I изреке ове пресуде, док је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у ставу II изреке ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић